

Davant la Creu de Betlem

Qui ets Tu Senyor,
que et fas fusta i curvatura,
pes lleugeresa,
deixant-te contenir
en el receptacle de totes les formes ?

Et corbes en la gravidesa de la carn humana
esdevenint dolor i feblesa,
ahora que desplegues les teves ales
d'àliga poderosa.

Qui ets Tu, Senyor,
de tan familiar, desconegut,
Déu innominable fet proximitat,
Jesús?

Davalles o t'enlaïres
sobre la taula-copa que hem preparat?
Voldríem assolir-te per abraçar-te
però, quan arribem, ja no hi ets.

Estàs més amunt encara,
més enllà de la creu, ara ocell.
Has emprés el vol i travesses els nostres inferns
rescatant-nos amb les cordes que t'enlaïren.

Els lligams que t'encadenen ens deslliguen
i la roba de sac que recobreix l'Estel,
ahora que ens abrigo,
ens retorna i revela la Creu.

Alcem la mirada
i l'estrella llunyana de Betlem esdevé Ocell
i l'Ocell, Carn-Creu.
I és tanta la proximitat,
que la podem contenir al palmell de la mà,
com el Pa que combreguem.

Creu amable que ens abraça amb les seves ales.
Ens reculls i reprens el vol al cel.
De nou, Ocell
i, més enllà, Estel.
Entre Betlem i Jerusalem,
passatge.

Estel-ocell-Creu,
Creu-ocell-Estel...
Mutacions continuades
que van apropant el Cel a la Terra
i la Terra al Cel.